

Opera Secas »Unglauber« - en blodig krimistumfilmfarce ud-sat for minimalistisk humor.
Foto: Christina Voigt

Teatret er meget sygt

Mener instruktøren Gerald Thomas, der i stedet tilbyder en grotesk og uforståelig performance-føljeton.

Teater

AF ME LUND

Blodet flyder, knivene lyner, Wagnermusikken svulmer og voyerismen tager sig nogle enorme friheder i Gerald Thomas og Opera Secas performance-føljeton »B.E.A.S.T. Trilogi«, der i den forløbne uge har gæstespillet i Kanonhallen på Københavns Internationale Teaters gode initiativ. Men hvad der startede som en voldsom opvisning i

minimalistiske teatereksperimenter tilsat humor og groteske splattereffekter, tegnede herefter en visuelt fascinerende, men fortællateknisk markant faldende kurve, og afsluttede forløbet med et fladt klask mod skuffelsens hårde gulv.

I førstedelen »The Flash and Crash Days« (1992) handlede det om opgøret mellem mor og datter, i andendelen »Empire of Half Truths« (1993) om syndefaldet, kødets lyst og kopulationens sekretfyldte lyksaligheder. Og i den helt nye trediedel, »Unglauber«, er udgangspunktet en kendt brasiliansk filminstruktørs begravelse.

Han hed Glauber Rocha (1938-81, kendteste film »Antonio Dræberen«) og ligger nu nøgen på en himmelsk

sakrofag, omkring ham skærrer en fanatisk pizzakok sine arme af, en kvindelig øksmorder farer omkring som et blodigt springvand, og en præst bliver voldtaget som midterste led i en perverteret seksuel kædereaktion. Ind i mellem bliver der talt gebrokkent fransk og engelsk, en rotte på hjul hærger gulvregionerne og en militærperson med solbrillepanser gør sig tanker om skuespillerstanden. Det er tilsyneladende en krimi-stumfilmfarce til ære for Glauber Rochas - uden at det dog fremgår tydeligt, hvad det er, der skal opklares.

»Jeg tror ikke, europæerne forstår et muk af »Unglauber«,« hævdede den tysk-amerikanske instruktør helt i overensstemmelse med sandheden, da han mandag aften

stillede op til et spørgsmål-fra-salen-arrangement. »Men det er klart, den spiller på det tyske ord *glauben* og på, at vor tid mangler tro. Det er dér, jeg selv befinder mig.«

Det havde han det fint med. Ingen ideologier, ingen autoriteter. Fritstillet til at gøre oprør mod seriositeten og den kedelige panderynkekunst. »Teatret er meget sygt,« slog han fast og afviste i øvrigt at hjælpe os med at forstå, hvad der netop var foregået på scenen - ud fra den betragtning, at kunst ikke har forståelsen som sit mål. »Man bliver bevæget, eller man lades iskold - det har intet med forståelse at gøre,« lød hans lidt for smarte forklaring, der gjorde hans indledende kommentar overflødig.

Forståelse eller ej: fra at være bevæget af synerne i den første del af trilogien blev man køligt afventende og til sidst iskold. Fra et engageret ønske om at gruble videre over de delvis uforklarlige, men uafrystelige oplevelser, der placerede Opera Seca flere lysår foran den performance-kunst, vi normalt præsenteres for herhjemme, følte man sig i stigende grad sat udenfor spillet af en scenisk arrogance og ikke-imødekommenhed. Forklaringen var hverken filosofisk eller uforståelig, men at konceptet blev løsere og løsere, at forestillingerne blev mere og mere ufærdige. For til sidst at overlade os et fascinerende, men dramaturgisk afmægtigt totalkaos i stedet for kunst.

Empire of Half Truths og Unglauber. 2. og 3-delen af B.E.A.S.T. Trilogi. Koncept og iscenesættelse: Gerald Thomas. Kostumer: Fernanda Torres. Produktion: Opera Seca. Kanonhallen.